

Open brief van Jan Regtien (Badminton Club Culemborg)
Beusichem, 21 maart 2010

Betreft doping veroordeling en hoe verder?

Graag wil ik allen, die de zaak Schekkerman hebben gevolgd, afsluitend op roepen, om onuitgesproken gevoelens niet te verstoppen maar wereldkundig te maken.

Het moet mij van het hart, dat nu de rechter heeft gesproken, er nog steeds een groot gevoel van onmacht en onrechtvaardigheid overheerst. De inbreng van de bond (Badminton Nederland), in laatste instantie vertegenwoordigd door haar advocaat, wordt vertaald door een dusdanige stelling name, waarbij alleen een veroordeling tot het uiteindelijke resultaat kon leiden.

Het positioneren van de speler in kwestie als topsporter en als zodanig ook verantwoordelijk voor al zijn daden, lijkt mij op zijn minst gezegd, niet komend uit de harten van de Badminton Nederland bestuurders. Alleen om uitspraken te rechtvaardigen, wordt de speler als topsporter afgeschilderd. Is dit om de plaats van het eredivisie badminton in Nederland richting NOC/NSF als topsport platform te presenteren? Iedereen, die Alexander kent, weet dat het topsport labeltje echt niet op hem van toepassing is. Pure hobby, met één keer per week een training van anderhalf uur is dat kenmerkend voor de hem toegedichte status van topsporter.

Uit de praktijk weet ik, dat een meerderheid vindt, dat de strafmaat buiten proportioneel is, ook de gekozen afgevaardigden van de badminton liefhebber in Nederland onderschrijven dit in meerderheid. Dat er geen mogelijkheid is om recht te doen aan deze gevoelens lijkt mij voor verbetering vatbaar.

De plaats, die de dopingautoriteit in de samenleving inneemt, lijkt mij veel te zwart wit. Kenmerkend is het uitgangspunt, dat het niet accepteren van het dopingbeleid door enige bond leidt tot het niet mogen deelnemen door die betreffende bond aan de Olympische spelen. Een voorbeeld van het door de strot dwingen van een mogelijk ter discussie staand beleid.

Een bond zou toch in bijzondere gevallen de mogelijkheid moeten hebben om voor haar leden op te mogen komen. Vooral, daar waar het menselijk aspect een belangrijke factor speelt. De parameters, die daar uit voortkomen, worden door de dopingautoriteit per definitie niet bij de beoordeling betrokken. Juist voor een bond, die er voor haar leden is, zouden deze aspecten mede sturend moeten kunnen zijn. Het verschuilen achter, "wat nu eenmaal moet", zou doorbroken moeten worden. Deze weg van de minste weerstand is op zijn minst gezegd, laakbaar in mijn beleving.

Ik roep Badminton Nederland dan ook op, om uit deze zaak lering te trekken en naar wegen te zoeken, om in de toekomst recht te kunnen doen aan datgene wat je voelt en "zelf" rechtmatig vindt. Binnen een democratie moet dit toch mogelijk zijn!

Bijgaand een open brief aan jullie allen, waarin ik heb geprobeerd om mijn beleving van de zaak Alexander Schekkerman en de gevolgtrekkingen te verwoorden. Deze brief is mijn persoonlijke vertaling van alle informatie die ik sinds april vorig jaar heb ontvangen. Ik zie het als mijn plicht als coach en mede bestuurder van Badminton Club Culemborg, om jullie deelgenoot te maken van mijn gevoelens inzake deze trieste zaak en hierdoor mogelijk een aanzet te geven tot een mogelijke aanpassing van de huidige, soms onmenselijke, regelgeving.

Jan Regtien